

Vi er derfor positive over for intentionerne i forslaget, men vi har nogle bekymringer for konsekvenserne af en generel anvendelse af en notepolitik. Det er nok vores opfattelse, at det måske er bedre, vi tager konkret fat på de sager, hvor regeringen er i gang med at fifle med forbeholdene, og så gør det forståeligt for både regeringen og befolkningen, at det ikke er acceptabelt. Og når det er nødvendigt så i de konkrete sager at give regeringen et mandat, som indebærer, at man tydeligt siger fra, hvis man nærmer sig forbeholdene.

Til sidst vil jeg sige, at vi nok skal holde os for øje, hvis vi vil lave en generel notepolitik, at forbeholdene i den europæiske politiske virkelighed er et dansk anliggende, og at det er os, der skal klare debatten herhjemme.

Til sidst vil jeg da godt lidt drillende rose Enhedslisten, når de trækker det her frem, for deres store interesse og gode interesse for forbeholdene. Det var jo ikke de toner, vi hørte fra Enhedslisten i 1993, da SF rejste kravene om forbeholdene og var med til at sikre, at vi faktisk fik dem gennemført. Men vi er glade for, at vi nu er fælles om, at vi gerne vil bevare dem.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, der skal ikke være nogen som helst tvivl om – og hvis der skulle være tvivl enkelte steder, så vil jeg gerne gøre det klart – at Dansk Folkeparti naturligvis vil stå vagt om de danske EU-forbehold. Vi ønsker dem bevaret. Vi ønsker dem ikke fjernet, og ethvert initiativ, der er med til at sikre, at vi bevarer forbeholdene, og som tager kampen op imod de forsøg, der er på at torpedere de danske forbehold, vil vi selvfølgelig engagere os kraftigt i.

Der er forskellige måder at angribe det her emne på. Der er jo selvfølgelig det løbende arbejde, som vi har bl.a. i Folketingets Europaudvalg, hvor regeringen søger mandater, og hvor vi hele tiden skal være opmærksomme på, om tingene holder sig inden for de rammer, som undtagelserne giver regeringen mulighed for og Folketingets flertal mulighed for.

Men der er også andre måder at gribe det an på. Og jeg må sige, at i virkeligheden burde det slet ikke være nødvendigt at debattere et forslag som det, vi har foran os her, fordi det burde jo stå lysende klart for enhver, at der selvfølgelig ikke var tvivl om, hvorvidt regeringen respekterede de danske forbehold.

Når et forslag som B 3, som vi har foran os, kommer på bordet, så føler vi i Dansk Folke-

parti, at det alene kommer på bordet, fordi der er tvivl, reel tvivl, om, hvorvidt regeringen efterlever forbeholdene.

Vi synes ikke, det burde være sådan, at man hver eneste gang fra dansk side skulle tage og skrive forbeholdet på, hver gang man diskuterer et område, der er emnemæssigt inden for forbeholdene. Men vi kan ikke se anden konsekvens, end at det kan være nødvendigt at sige ja til et forslag som B 3, der vel indebærer det, af den simple grund, at vi ikke mener, regeringen overholder forbeholdene og holder sig inden for forbeholdene.

Det har været nævnt også fra regeringspartiernes side, at jamen vi skal kunne deltage fuldt ud i snakken, vi skal kunne deltage i forhandlingerne, vi deltager bare ikke, når det drejer sig om konkret retsakt.

Vi mener på f.eks. forsvarsområdet ikke, der kan være tvivl om, at vi heller ikke deltager i forberedelsen af konkrete retsakter. Der er en helt klar fortolkningstvivil her, som gør, at det er nødvendigt at gøre mere for at overholde de her undtagelser.

Så har det også været nævnt – og det tror jeg også udenrigsministeren har gjort ved talrige lejligheder – at de andre lande kender de danske forbehold fuldt ud. De er fuldt ud klar over de danske forbehold, og derfor er der ingen grund til at gøre opmærksom på dem ved forskellige lejligheder.

Den tror vi simpelt hen ikke på. Danmark er ikke det største land i EU-samarbejdet. De danske forbehold er nok ikke det, der står øverst på dagsordenen for de andre EU-lande, når de debatterer emner, som de mener har betydning for dem.

Og vi har jo også med forbeholdenes karakter givet udtryk for, at vi ikke vil forhindre andre lande i at udvikle et tættere samarbejde på områderne, bare Danmark står uden for det pågældende samarbejde.

Derfor er der selvfølgelig også over for de andre lande et behov for hele tiden at gøre dem opmærksom på de danske forbehold og gøre dem opmærksom på den særlige situation, Danmark står i. Og vi kunne jo så også håbe, at det, at vi i højere grad gjorde opmærksom på forbeholdene, kunne gøre, at de andre lande selv måske fik en idé om, at det var fornuftigt ikke at udvikle det forsvarspolitiske samarbejde, de er på vej til, eller udvikle det stadig stigende overstatslige retlige område osv. osv.